

C.TH. JONGEJAN-
DE GROOT

ZILVER

SERIE

ZO'N JONGEN TOCH

G.F. CALLENBACH, N.V. UITGEVER, NIJKERK

ZO'N JONGEN TOCH

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

MET TEKENINGEN VAN JAAP VEENENDAAL

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. TRIJNTJE SPOOR. KAREL'S BELOFTE

Rikketik.... Rikketik. De breinaalden tikkelden in de vingers van oude Trijntje. Hup, een rukje aan de kluwen. Thijmen, de grote dikke poes, strekte zijn poten uit om te spelen, maar bleef toch liggen. Hij lag veel te heerlijk om nu op te staan. Knipogend keek hij naar het vrouwtje, dat in den groten rieten zorgstoel zat. Een knus huisje had hij toch maar.

Achter de witte gordijntjes danste een bromvlieg. Thijmen trok zijn nagels in en uit van verlangen om achter dien brommer aan te gaan. Maar dat mocht hij niet. Achter de bloempotten in de vensterbank mocht hij niet lopen. Dan zou hij de blaadjes van de mooie, rode geraniums kapot kunnen stoten.

Hij rekte zich eens uit. Nu kon hij precies op de wijzerplaat kijken van de oude Friese klok.

Tik-tak.... tik-tak....

Thijmen kòn niet zien hoe laat 't was, anders zou hij geweten hebben, dat 't nu heel gauw gedaan zou zijn met zijn rust.

Als de klok twaalf uur sloeg, dan ging de bel van de school, die tegenover het huisje van Trijntje stond en dan duurde het maar even, of het was een lawaai op den weg van wonder en geweld.

Nu ja, met dat lawaai had Trijntje toch niets te maken? Jawel, want Trijntje had behalve haar knusse kamertje een winkeltje en als de school uitging, moest het al heel raar gaan, wilde ze niet een paar kleine klantjes in den winkel krijgen.

In een punt van den zakdoek geknoopt brachten de schoolkinderen de boodschapcenten mee voor de suiker of de koffie of de thee, die moeder tekort kwam. En als ze soms dorst hadden of ze waren hun knie of hun kous kapot gevallen, dan dwaalden ze ook maar het winkeltje

binnen. Bij Trijntje klopte geen kind vergeefs om hulp. Vandaag verwachtte Trijntje zeker veel klantjes, want om vijf minuten voor twaalf borg ze haar breikous op en liep door haar winkeltje naar den weg. Ze strikte de banden van haar muts nog eens extra netjes en streek haar geruite schort glad. Dan keek ze, haar ogen met de hand schuttend, in de richting van het schoolplein.

Tingelingeling.

Ha, daar gingen de schooldeuren open. De kinderen stormden naar buiten. Nu leek het wel, of alle moeders boodschappen nodig hadden van Trijntje Spoor, want even later verdrongen zich wel twintig kinderen voor het winkeltje.

„Trijn, dag Trijn, hier zijn we. Zijn ze gekomen?”

„Tut-tut,” lachte het oude vrouwtje, „de lampions zijn gekomen, maar kalmpjes aan, hoor! Allemaal in de rij en loop dan maar achter me aan, het huisje om.”

Ze klapte in de handen en deed of ze de schooljuffrouw was en de kinderen stapten achter haar aan en speelden het spelletje mee.

Trijntje deed de deur van een schuur open, maar toen bleven haar klantjes niet meer in een rij staan. Ze verdrongen zich voor de deur en keken naar binnen.

Aan een lijn in het schuurtje hingen prachtige lampions. Mooie, gekleurde bollen, waarop bloemen en vogels geschilderd waren en dan verschillende modellen in een grilligen vorm. Eén lampion had den vorm van een adelaar.

„Die wil ik hebben,” riep Piet van den Mulder.

„Ho, ho,” zei Trijntje, „ze kosten allemaal evenveel en iedereen wil natuurlijk de mooiste hebben. Maar het moet eerlijk gaan. Er zijn achttien kinderen, die een lampion besteld hebben en er zijn achttien lampions.”

„Inge Blijdenstein, jij hebt geen lampion besteld, hè?” vroeg ze.

Inge schudde haar krullebol.

„Nee Trijntje, ik niet en mijn broer ook niet.”

„Nu, keer jij je dan om. Ik zal een lampion aanwijzen en dan noem jij een naam van een meisje of jongen en die moet die lampion nemen. Zo doen we tot alle lampions verdeeld zijn.”

Ja, eerlijk ging het zo wel, maar Piet van den Mulder keek toch erg op zijn neus, toen de mooie papieren vogel naar Teun Romeny ging.

En Teun op zijn beurt sprong en danste in 't rond en jubelde, dat hij vanavond in den lampion-optocht nu vast den eersten prijs zou krijgen.

Voor ze wegstapten, zette Trijntje een bakje klaar. Daarin legden ze het geld, dat ze meegebracht hadden om de lampions te betalen. En dan kregen ze uit Trijntjes zwartgelakten trommel, die ook al klaar stond, ieder een heerlijk brok.

Ja, zo royaal was Trijntje niet altijd, maar vandaag mocht dat wel, want vandaag was het feest.

Er was een nieuwe burgemeester in het dorp gekomen. Vanmorgen was hij ingehaald met muziek. Alle kinderen waren daarbij geweest en ze hadden nu maar een uurtje school gehad. Vanmiddag begon het echte feest pas. Er zou muziek zijn in het dorp en de school zou gesloten blijven.

Maar dien avond zou het pas echt fijn worden voor de kinderen. Als het donker was, zou er een lampion-optocht gehouden worden en de mooiste lampion zou bekroond worden.

De kinderen waren uitgelaten van blijdschap. Ze wikten en wogen hun kansen op een prijs.

„Inge en Karel, doen jullie niet mee?”

Inge lachte geheimzinnig.

„Wacht maar eens af,” riep ze. „Dat is ons geheim, hè Karel?”

Teun sprong en danste in 't rond.

Aan het eind van de Dorpsstraat bleven Inge en Karel alleen over. Het huis van mijnheer Blijdenstein stond wel een kwartier lopens buiten het dorp. Maar de twee vonden dat nu zo erg niet. 't Was zo'n mooie weg, eerst over de hei en dan door een dennenbos.

„Ons bos,” noemden ze dat, omdat het zo vlak achter hun huis lag.

Neen, vervelend was de weg niet. 't Zachte mos veerde als een tapijt en alle plaatsjes kenden de kinderen. Ze wisten precies, waar een holle boom stond en waar veel eekhoortjes waren. Maar vandaag hadden ze geen oog voor eekhoortjes of bomen. Ze hadden het veel te druk over de verrassing, die ze vanavond zouden hebben voor hun vriendjes en vriendinnetjes.

„Als ze 't wisten,” zei Inge en ze kneep haar broertje van louter pret in den arm. „Zelfs de lampion van Teun is niets vergeleken bij die fijne van ons.”

„Maar hij komt ook echt uit Indië,” zei Karel. „Fijn, dat oom Roelof ons die nu gestuurd heeft. Wat zal hij prachtig zijn als hij brandt.”

„We dragen hem samen, hoor,” stelde Inge voor. „Ieder een moet kunnen zien dat hij van ons beidjes is.”

Ze waren het bos uitgekomen en daar vlak voor hen lag het witte huis, waar ze woonden.

„Hè, moeder staat niet naar ons uit te kijken,” pruilde het meisje teleurgesteld.

„Daar is moeder al,” wees haar broertje. „Kijk eens, ze heeft haar hoed op en haar mantel aan en vaders auto staat klaar.”

„Moeder kan nu toch niet uitgaan, want we moeten eten,” zei Inge.

Moeder hielp haar kinderen vlug uit den droom. Zij trok ze naar zich toe en zei:

„Kinderen, luistert eens goed. Moeder heeft maar even tijd. We hebben een telegram gekregen, dat oma heel

erg ziek is geworden. Vader en ik vertrekken direct."

„Mogen we mee?" vroeg Inge.

„Neeën meiske, 't is geen plezierritje. We komen vanavond nog terug, maar het zal wel heel laat worden waarschijnlijk."

Vader was er ook bij gekomen.

„We hebben Lina gehaald," zei hij. „Zij zal vandaag voor jullie zorgen."

Vader en moeder namen afscheid en stapten in. Toen de auto op het punt stond om weg te rijden, wenkte vader zijn zoontje nog even naar zich toe.

„Juister eens. Lina kan vanavond niet bij jullie zijn. Be-loof me, dat jullie na het boterham eten niet meer uit zult gaan. 't Is voor ons prettig te weten, dat jullie veilig thuis zijn. Ga op tijd naar bed en steek geen lucifers aan."

Karel wilde vader herinneren aan den lampionoptocht, maar opeens zag moeder, dat zij haar handtas miste.

„Karel, vlug, loop eens naar boven en haal mijn tas. Hij moet op de toilettafel liggen."

Karel liep zo hard hij kon naar boven om de tas te halen en stond even later hijgend voor het portier.

„Alstublieft, Moeder. En hoe moet het nu met het feest vanavond?"

„Jullie kunnen vanmiddag naar het feest gaan, maar vanavond thuis blijven," riep vader.

Weer wilde Karel vader herinneren aan den optocht, maar de auto was al gestart.

Daar had je het nu. Vader had vast niet aan dien lampionoptocht gedacht en nu was er het verbod om uit te gaan dien avond.

„We moeten thuis blijven, Inge," zuchtte Karel. „Er is niets meer aan te doen."

2. NAAR HET FEEST IN HET DORP

Ziezo, nu gaan we eerst eten en jullie krijgen vandaag je liefste kostje toe: flensjes met appelmoes." Lina trippelde bedrijvig heen en weer en schoof de stoelen vast bij de tafel.

Het was geen wonder, dat die Lina zo precies wist, wat de kinderen graag lustten. Lina was jarenlang dienstbode geweest bij mevrouw Blijdenstein en nu ze getrouwd was, kwam ze nog een paar dagen in de week werken.

Toen de maaltijd afgelopen was, keek Lina wat sip naar den stapel flensjes, die overgebleven was.

„Nee maar, kinderen, wat is dat nu? Dat is Lina niet gewend, hoor....”

Zij boog zich bezorgd over Inge heen.

„Voel je je wel goed? Of....”

Zij zweeg opeens en trok de kinderen naar zich toe.

„Zijn jullie zo bedroefd over oma?”

Inge boog beschaamd het hoofd. Ja, natuurlijk was ze wel erg geschrokken, dat die lieve oma zo ziek was, maar als ze eerlijk was, moest ze bekennen, dat ze onder het eten toch eigenlijk meer over den lampionoptocht had zitten denken.

Zij wilde het eerlijk zeggen, maar Karel was haar al voor.

„Wij hebben de fijnste lampion,” zei hij, „en we zouden vast een prijs gekregen hebben in dien optocht vanavond en nu heeft vader gezegd, dat we thuis moeten blijven als jij wegging.”

Lina lachte opgelucht.

„O, gelukkig, is 't anders niet? Nu, dáár zou ik maar niet zo over piekeren. We willen hopen, dat er nog wel eens een optocht komt en jullie willen toch terwille van vader en moeder graag dat pretje opgeven?”

„Als vader erom gedacht had, dat de optocht vanavond was, dan hadden we vast mogen gaan,” zeide Karel.

Lina haalde de schouders op.

„Ja, maar dat weten we niet zeker. Vader heeft gezegd, dat je thuis moest blijven en dat moet je nu ook doen.”

Zuchtend trokken Karel en Inge na het eten naar den zolder. Verdrietig haalden ze hun lampion te voorschijn. 't Was een prachtige oranje gekleurde vierkante lampion en op de dunne zijde waren mooie Japanse figuren geschilderd, bloesems en vogels.

De tranen kropen naar Inge's ogen.

„Kom,” zei ze, „laten we maar naar 't dorp gaan, dan hebben we tenminste vanmiddag nog feest.”

Karel schudde het hoofd.

„Daar heb ik geen zin in, hoor. 'k Ga postzegels plakken. Wat hebben we in 't dorp? Iedereen praat natuurlijk over vanavond.”

Samen gingen ze naar hun kamertje. Karel zette zich aan tafel met zijn postzegels en Inge hing met een verveeld gezichtje uit het raam te kijken.

Een uurtje hadden ze zo samen gezeten, toen ze opgeschrikt werden door een luid gebons op de deur.

„He, wat een lawaai. 'k Zou uit het raam vallen van schrik.”

Om het hoekje van de deur keken de lachende gezichten van Teun Romeny en zijn zusje Lize.

„Hallo zeg, waar blijven jullie? Wij zijn er op uit gestuurd om jullie te halen.”

„We komen niet,” zei Karel. „Vader en moeder zijn uitgegaan. Vader heeft gezegd, dat we thuis moesten blijven vanavond en daarom hebben we nu ook geen zin naar het dorp te komen.”

„Maar je vader wist toch, dat jullie mee zouden doen aan dien lampionoptocht?”

„Daar heeft hij niet aan gedacht en ik ook niet.”

„O, maar dan mag je natuurlijk wel uit vanavond,” zei Teun. „Dan geldt die belofte niet.”

„Lina vindt, dat de belofte dan toch geldt,” zei Inge.

„Lina? Wie is Lina? Is dat de dienstbode beneden? En gaat die vanavond weg? Wel nogal eenvoudig, dan piep je hem als ze weg is, Daar hoeft niemand iets van te weten.”

„Neen, dat doe ik niet,” zei Karel. „Als ik ga, dan zeg ik 't vader later ook.”

„Nou ja,” lachte Teun luchtig, „doe dat dan. Knijp stiekum uit zonder iemand iets te zeggen en vertel het morgen.”

De kinderen weifelden.

Toen begon Liesje rap te vertellen:

„We hebben zo'n enige pan. Kom maar gauw mee. We zijn met ons tien en we mogen spelen in het schuurtje van Trijntje Spoor. We hebben 't zo leuk versierd. Nu tracteert Trijntje ons op limonade en koekjes en vanavond, als de lampionoptocht afgelopen is, mogen we daar vuurwerk afsteken.”

Karel was opgesprongen.

„We doen mee, Inge,” riep hij. „We gaan vanavond uit zonder het Lina te zeggen en morgen vertellen we het aan vader.”

„Natuurlijk,” lachte Teun, „kom maar gauw mee, de anderen wachten al.”

„Zo, gaan jullie toch maar naar 't dorp?” vroeg Lina, die in de keuken bezig was. „Op etenstijd thuis zijn, hoor, want vanavond moet ik om zeven uur zelf naar mijn man.”

Inge en Karel knikten en liepen achter Teun en Lize aan, die al in het dennenbos holden.

Maar ze waren niet zo gewend over het gladde naaldendek te lopen als de Blijdensteintjes en eer ze het bos uit waren, waren Teun en Lize allebei een keer gevallen.

Schaterend van pret holden ze het heiweggetje over en

Mer zo het bos uit waren, waren Teun en Lize allebei een keer gevallen.

eer het een kwartier verder was, hadden ze de grootste pret in het schuurtje van Trijntje Spoor.

3. KAREL'S ONGEHOORZAAMHEID

Ziezo kinders, nu ga ik er vandoor, hoor! Jullie moeten nu alleen je boterhammen opeten en dan speel je nog maar wat en gaat op gewonen tijd naar bed. Geen vuur meer aansteken en alleen straks de achterdeur op slot draaien."

Achter Lina's rug gaf Karel zijn zusje een knipoogje.

"Ga jij niet naar den optocht kijken, Lina?"

"Nee hoor, ik moet vanavond nog het een en ander doen in mijn eigen huisje. Ik ben er zo onverwacht uitgeroepen vanmorgen."

„Het was erg verstandig van jou om dat te vragen,” zei Inge, toen Lina was weggegaan. „Stel je voor, dat Lina ons in 't dorp gezien had.”

„Zo is 't maar beter,” zei Karel. „Lina kan erg streng zijn. Ze zou ons misschien mee naar huis hebben genomen.”

Klokslag acht uur stonden Inge en Karel klaar om te vertrekken. Inge droeg de lampion in een doos en Karel droeg den stok.

De achterdeur werd aan den buitenkant op slot gedraaid.

„Waar zullen we den sleutel laten?” vroeg Karel.

„Achter de regenton,” wist Inge. „Daar stopte Lina hem ook wel eens als ze uitging.”

Vlug liepen ze even later in de richting van het dorp. Om halfnegen zou de optocht vertrekken van 't dorpsplein. De meeste kinderen waren er al.

Met een kleur van verwachting haalde Inge de lampion te voorschijn. Karel bevestigde de lantaren aan den stok. „Hèèèè. . . . Ooooo!”

„Wij hebben geen schijn van kans meer, jongens,” zuchtte Teun, toen hij zag, hoe prachtig het licht door de teergekleurde zij scheen.

't Leek wel, of al die Japanse figuren begonnen te leven.

„Kijk eens, Inge, daar komt Mientje Berends aan. Och, wat heeft die ook een mooie lampion.”

„Die heeft haar vader zeker voor haar gemaakt,” zei Inge. Teun gaf Inge plagend een duwtje.

„Wat geeft dat nou, dat haar vader geholpen heeft. Dat mocht toch best! Je bent jaloers, hè?”

Inge keek nog eens naar de lampion van Mientje. Een vierkante lantaren was het van houtzaagwerk, beplakt met donkerrood papier. De zijkant stelden landschapjes voor en het rode licht scheen aan Inge's kant gezellig door de kerkraampjes.

Enfin, ze zouden maar afwachten. De stoet zette zich al in beweging.

Hildeman, de veldwachter.
liep voorop.

Voorop ging een muziekcors.
Hildeman, de veldwachter,
liep voorop. Hij had een ko-
peren trompet en als hij er op
blies, leek 't wel of hij achter
allebei zijn wangen een dikken
appel had zitten.

Karel stootte Inge aan om
daarop te letten, maar Inge
had het veel te druk. Zij moest
naar links en naar rechts tege-
lijk kijken. Wat een mensen
stonden er.

Veel te vlug naar hun zin was
de ommevang door 't dorp af-
gelopen. Voor het huis van den
nieuwen burgemeester werd
halt gehouden, want daar zou
beslist worden, wie den prijs
kreeg.

De burgemeester krabde zich
eens achter het oor en keek naar de beide heren, die naast
hem stonden.

„Dat is een moeilijk geval, hoor,” lachte hij. „Als alles
hier in Nieuweroord zo lastig uit te zoeken valt, zal ik
het niet gemakkelijk hebben.”

Het ging zoals alle dorpingen verwacht hadden. De
kinderen Blijdenstein en Mientje Berends werden uit den
optocht gehaald. Tussen hun lampions zou er gekozen
moeten worden. Om beurten werden ze dan nog eens
goed bekeken. Ja, ze waren allebei zo mooi. De burge-
meester draaide het mooie schooletui om en om. Aan wie
moest hij den prijs nu geven?

De aardige, jonge burgemeestersvrouw wist raad. Ze liep

de villa in en legde even later een leuk snoer kralen in de handen van haar man.

„Ziezo,” zei ze, „nu is er een prijs bijgekomen.”

Zelf deed zij Mientje Berends de kralen om en Karel en Inge kregen het etui. Natuurlijk was het wel wat sneu voor de andere kinderen, maar de muziek marcheerde lustig spelend voor hen uit en erg gauw waren ze toen de teleurstelling vergeten.

Bij het huisje van Trijntje Spoor maakte zich een groepje kinderen los van den optocht. Trijntje had alles al klaargezet en licht in het schuurtje gemaakt.

„Zo,” zei ze, „zijn jullie daar? Ik heb me maar niet in de drukte gewaagd. Welke van mijn lampions is bekroond? O foei, was het er geen van mij? Van wie dan? Van Inge Blijdenstein en ook een van Mientje Berends? Zulke stiekume meisjes om zo hun moois verborgen te houden! Weet je wat? Laten we alle lampions nog eens hier ophangen, dan kan ik ze ook eens zien branden.”

Het vriendelijke vrouwtje dreutelde heen en weer, gaf den kinderen ieder een babbelaar en bekeek met haar handen in de zij de aangestoken lampions.

„Nou, 'k moet zeggen, de burgemeester had gelijk, hoor. Daar kon ik met mijn papieren ballonnetjes niet tegen op. Wat een prachtstukken.”

„Trijntje, gaan we nu 't vuurwerk afsteken?”

„Ja, maar voorzichtig, hoor. Achter in den tuin en 't mag niet te lang duren. 't Is allang kindertjesbedtijd.”

Dat was me daar een geknal en gesis in het donker. Er waren zulke fijne dingen bij. Zevenklappers en draaiende sterren.

De meisjes waren eigenlijk wel een beetje bang voor al dat lawaai. Die bleven dicht bij Trijntje en wilden alleen maar wat Bengaalse lucifers aansteken.

„Ziezo,” zei Trijntje, toen het vuurwerk op was, „nu alle-

maal gauw naar huis. 't Is tien uur en je ouders zullen ongerust zijn."

„Nou, Inge en Karel hoeven niet hard te lopen, want bij hen is er niemand thuis," lachte Teun.

Trijntje hield de Blijdensteintjes even terug.

„Is er bij jullie niemand thuis? En moeten jullie dat hele eind nu alleen? Nou, maar dan breng ik je weg tot het dennenbos, hoor!"

„Dat hoeft heus niet, 'Trijntje," zei Inge.

„Ik houd wel van een loopje, laat me nu maar meegaan," antwoordde Trijntje, haar schuurtje al sluitend. „Kom maar, dan lopen we met elkaar mee."

Omstuwde door de kinderen liep Trijntje. Haar wollen omslagdoek had ze omgeslagen. Telkens werd het groepje kleiner. Dan waren er weer kinderen bij hun huis gekomen.

„Dag Trijntje," riepen ze dan, „en vriendelijk bedankt voor al 't fijns."

Aan het eind van het dorp waren Inge en Karel nog maar alleen overgebleven.

„Hè-hè," zei Trijntje, „geef jullie me nu maar een arm, dan stappen we vlug de hei over."

Inge vond het prettig, haar bloten arm onder Trijntje's wollen omslagdoek te schuiven. Het was wel zomer, maar 't werd nu toch heus wel een beetje fris.

„Hoe komt het zo, dat jullie ouders weggegaan zijn, terwijl het feest is?" vroeg het oude vrouwtje.

Karel deed het verhaal, maar toen hij uitverteld was, liepen ze zonder te praten verder.

't Was stil geworden om hen heen. De drukte van 't dorp hadden ze achter zich gelaten. Wat geheimzinnig lag daar het dennenbos nu voor hen.

Aan den rand hield Trijntje stil.

„Zo kinderen, nu saampjes maar gauw 't bos door. 'k Zou jullie wel helemaal wegbrengen, maar 'k zou bang zijn,

dat ik den weg niet meer terugvond."

„Luister eens!" Trijntje stak haar vinger op. Een nachtegaal begon zijn prachtig gezang.

Stil stonden ze ernaar te luisteren. Boven hen blonken tientallen sterren.

Toen de nachtegaal zijn lied eindigde, wees Trijntje naar boven.

„Mooi hè?" zei ze. „Al die lichtjes! Dâ's ook vuurwerk, maar niet door mensenhanden aangestoken."

Met een vluggen groet was Trijntje weggestapt. Doodstil stonden de kinderen tegen elkaar aangedrukt. De woorden van Trijntje hadden hen aan het denken gebracht. Daar, boven dat uitspansel met de schitterende sterren troonde God, Die alles zag en alles hoorde. Die ook hun ongehoorzaamheid gezien had. Nu het kwaad gedaan was, leek het veel erger. De blijdschap om het gewonnen etui was verdwenen. Natuurlijk, dat kon ook niet anders. Midden op de hei bleef oude Trijntje staan en keek nog eens om.

„Nu komen die kinders alleen in dat donkere huis," dacht ze. „Hun ouders hebben zeker geen tijd gehad dat te bedenken, anders hadden ze stellig hun kinderen 's avonds niet alleen uit laten gaan."

4. IN HET BOS. INBREKERS IN HUIS?

„Geef me een hand, Karel, 't is zo donker."

„Het stemmetje van Inge klonk klein en benepen. 't Was zo eenzaam in het bos. 't Leek wel, of ze een grot binnengingen.

En dan die onrust van binnen.

Karel probeerde flink te zijn.

„Toe Inge, we zijn toch wel eens meer in 't donker door het bos gekomen."

Het meisje antwoordde niet, maar ze wist wel, waarom ze nu zoveel banger was dan anders.

Als ze 's winters uit school kwamen en 't was donker in 't bos, dan wachtte daarginds een huis vol licht en gezelligheid en moeder, die naar hen uit stond te kijken. De buitendeur stond dan al wijd open.

Nu zouden ze thuis komen in een naar, donker huis. Niemand wist, dat ze door het donkere bos liepen. Och, waren ze toch maar naar bed gegaan, zoals vader en moeder het hun gezegd hadden.

O! Wat was dat?

Inge kneep Karel van schrik in zijn hand.

„Hè,” . . . Karel stotterde van schrik. . . „Een. . . eh. . . eekhoortje zeker, dat wegsprong.”

Krak, krak.

„Karel, daar loopt iemand.”

Inge drukte zich tegen haar broertje aan. Haar hart bonsde in haar keel.

„Och, dat zijn takken, die afbreken,” zei Karel. „Wees nou flink, Inge. We moeten nu bijna uit het bos zijn.”

„Au. . . !”

Kreunend bukte Inge zich. Ze had zich zo gestoten aan een boomstronk. Het huilen stond haar nader dan het lachen.

Karel had zijn arm om zijn zusje geslagen.

„Kijk Inge, we zijn er al, daar ligt ons huis.”

Het meisje herademde. Hu, wat was het griezelig geweest in dat pikdonkere bos. Het huis lag donker en verlaten voor hen.

„Kom Inge, nu achter het huis om lopen en den sleutel halen.”

Opeens pakte Karel zijn zusje bij den arm en trok haar terug naar den rand van het bos.

„Daar. . . daar . . . boven, boven ons slaapkamerraam. . .

een licht. Nu is het weg. Kijk, daar is het weer. Er is iemand bij ons op zolder. Zeker dieven."

Zo hard was Inge teruggelopen, dat Karel moeite had haar bij te houden. Het donkere bos, waarin ze zo bang was geweest, leek haar nu een veilige schuilplaats. Wat wilden die inbrekers daar in hun huis? Wachtten ze op hen om hen kwaad te doen?

„O moeder.... vader...." snikte het meisje.

„Kom mee, Inge," zei Karel, „we moeten terug naar het dorp. Vertellen, dat er dieven in ons huis zijn. Heel erg hard moeten we lopen."

Inge had in haar schrik de lampion en het etui neergesmeten. Weg moesten ze, zo vlug mogelijk terug.

„Kom dan toch, kind," jachtte Karel.

Inge drukte haar hand in haar zij.

„Ik kan niet meer, Karel."

Schichtig keek ze achterom in het donker. Als die dieven hen eens gezien hadden en achter hen aan kwamen? Ze was opeens de steken in haar zij vergeten.

„Harder, Inge, vooruit dan toch."

Het meisje probeerde nog harder te lopen. Haar voeten gleden en struikelden over de gladde dennenaalden.

„O.... Karel...."

Languit was ze over een boomstronk gestruikeld. Haar hoofd sloeg tegen een denneboom. Zachtjes kreunde ze. Karel wilde haar optrekker, maar ze bleef stil liggen. Hij boog zich over haar heen.

„Inge.... Inge.... kom nou."

„Ik.... kan.... niet meer," steunde zijn zusje.

„Toe nou, ik zal je wel helpen."

Inge probeerde op te staan.

Hè, wat was ze toch naar in het hoofd.

„Au, mijn voet."

Met een gillette liet zij zich terugvallen.

„Ik kan niet staan. Mijn voet doet zo zeer. O Karel, als

die dieven hierheen komen en me vinden."

Karel had zich lang flink gehouden, maar nu liepen ook hem de tranen over de wangen.

„Inge, durf jij hier alleen blijven?"

„Nee, nee, niet weggaan," snikte zijn zusje.

„'t Moet toch, ik moet naar 't dorp hulp halen. Ze zullen jou heus niet vinden hier in 't donker."

„O Karel, ik durf niet."

„Toe nou, Inge, ik zal zo hard lopen. Die kerels hebben ons misschien niet eens gezien. Ik zal heel erg hard hollen."

Zonder antwoord af te wachten liep hij weg. 't Was wel heel erg, dat hij zijn zusje alleen achter moest laten, maar ze konden hier toch niet samen blijven zitten!

En Inge?

Met haar hoofd in de hand verborgen om maar niets te zien en te horen, lag ze in elkaar gekropen als een klein egeltje.

O, wat stak haar enkel en wat bonsde haar hoofd.

„Moedertje . . ." snikte ze zachtjes, . . . „O moedertje . . ."

Toen zakte ze weg in een diepen, bodemlozen, zwarten put en wist van niets meer . . .

... Achter hem het donkere bos . . .

Midden op de grote hei liep Karel. Achter hem het donkere bos, voor hem het dorp, waar hij naartoe moest, zo vlug mogelijk. . . . zo vlug mogelijk.

Zo moe was hij van het harde lopen, dat hij bijna niet meer geregeld denken kon.

Toen kòn hij niet meer. Hij moest zachter lopen. Och, wat voelde hij zich ongelukkig, daar alleen op die grote hei met al z'n angst om zijn zusje, zijn huis.

Dan keek hij naar boven, naar de sterren.

Onder het lopen vouwde hij zijn handen.

„Heere Jezus,” bad hij, „ik ben zo bang. Zorg U alstublieft voor Inge en maak dat de inbrekers haar niet vinden.”

Hè, toen was 't net, of de grootste angst van hem weggenomen was.

De Heere Jezus kon zorgen voor het zusje, dat daar zo alleen lag in het donkere bos.

Het was of hij nu ook weer harder kon lopen. Spoedig had hij het dorp bereikt en met inspanning van zijn laatste krachten holde hij den dorpsweg op.

5. WAT DE VELDWACHTER VOND

Zo Hildemans, zit je nog wat uit te blazen na de „drukte van vanavond?”

Veldwachter Hildemans, die op een bankje voor zijn huis, smekkend aan zijn pijpje, nog wat zat te genieten van den zomeravond, lachte eens.

„Nou Trijntje, gemakkelijk heb ik het niet gehad, hoor, in dien optocht. Mijn wangen zijn nog stijf van 't blazen. 'k Zou niet graag willen, dat er iederen dag een nieuwe burgemeester kwam.”

„Nou, ik heb niet op een trompet geblazen, maar ik ben toch ook wel moe, hoor,” lachte Trijntje. „Zo'n helen dag

dat grut achterna te lopen valt op mijn leeftijd niet meer mee. Maar zie je, ik houd van die rakkers en dan vergeet je je moeheid wel."

„Ze liggen nu zeker allemaal onder de wol?"

„Dat weet ik niet," antwoordde Trijntje. „Ze zijn allemaal wel naar huis gegaan, maar ze zullen nog wel heel wat te vertellen hebben en de Blijdensteintjes kunnen nog amper thuis zijn. Die heb ik weggebracht tot het bos."

„O Trijntje... veldwachter... help-help."

„Wat is dat?... Wie is dat?... Dat lijkt Karel wel..."

„Inbrekers... in ons huis... Inge ligt daar..."

Och, wat een schrik voor Trijntje. In haar verbeelding zag ze de arme kleine Inge al wegvoeren met een prop in den mond door lelijke dieven.

Die Karel vertelde ook zo verward.

Maar Hildemans was een man van het vak. Die was niet voor zo'n heel klein geruchtje vervaard. Hij liet Karel wat drinken en kwam door vlugge, handige vragen het hele verhaal in een ommezien te weten.

„Wat nu?" vroeg Trijntje. „Wil ik overal gaan bellen, dan kunnen we met een helen troep mensen er op af gaan." Hildemans, die den ernst wel inzag, kon toch even een glimlach niet weerhouden.

„Zeker een optocht met hooivorken en poken, hè?" vroeg hij. „Niks daarvan, hoor! Ik ga mijn uniform aantrekken en dan gaan we terug. Als je wilt, mag je meelopen, Trijntje, om voor dat arme kind te zorgen. Karel zal wel wijzen, waar ze ligt."

„Vergeet geen licht mee te nemen," waarschuwde het wakkere oudje nog.

Even later trokken ze, gewapend met een lantaren, de hei over.

„Ben je niet bang, Hildemans?" vroeg Trijntje.

„Geen sprake van, hoor," zei de veldwachter. „Ik ben

goed gewapend en de boeven, die een huis binnensluipen wanneer er niemand thuis is, zijn meestal geen helden. Die zouden misschien voor de kinderen ook al op den loop zijn gegaan."

Voor de derde maal stapte Karel dien avond over de hei. Zou Inge nog op dezelfde plek liggen? Zou de veldwachter de dieven nog vinden?

Bij den ingang van het bos stak de veldwachter zijn lantaren aan.

„Zo," zei hij, „nu is er geen kans, dat we je zusje voorbij lopen. Wacht eens, daar ligt ze al."

Trijntje bukte zich over het meisje heen en voelde haar pols.

„Haar pols slaat zo kalm," zei ze. „k Geloof niet, dat Inge iets ergs heeft. Ze is alleen door en door koud."

„Dan zal ik nu eerst maar eens op verkenning uitgaan," zei Hildemans. „Houd de lantaren maar hier en blijf met je drietjes bij elkaar tot ik terugkom."

„Mag ik meegaan, Hildemans?" vroeg Karel.

De veldwachter weifelde even.

„Vooruit dan maar," besloot hij. „Je kan nooit weten, of je niet een boodschap voor me kan overbrengen naar den een of den ander. Maar denk eraan, je zet geen stap buiten het bos, hoor. 't Is veel te gevaarlijk voor zo'n kleinen jongen om zulke avonturen te beleven."

Aan den rand van het bos liet hij Karel achter en stapte op het huis toe. Karel keek hem met een kloppend hart na. Alle ramen waren nu weer donker. Zouden de dieven weg zijn? O, maar hij had vergeten tegen den veldwachter te zeggen, dat de sleutel achter de regenton lag.

Zou hij Hildemans achterna gaan?

Wacht, op handen en voeten zou hij om het huis heen kruipen. Als de veldwachter nu eens plotseling om hulp begon te roepen....

Zou hij dan durven gaan?

Wat hij zag toen hij op handen en
voeten aan kwam kruipen ...

En als er eens plot-
seling een schot
klonk....

„Ha, ha, ha.”

Geen schot was dat.
Een daverend ge-
lach was al wat hij
hoorde.

En wat hij zag, toen
hij op handen en
voeten aan kwam
kruipen en om het
hoekje van de re-
genton gluurde?

Den veldwachter, die
schaterend van den
lach in de geopende
keukendeur stond en
naast hem stond...
Lina. Maar er waren
toch wel nare dingen

gebeurd, want zij veegde met haar schort langs haar
ogen.

Karel was opgesprongen.

„Zijn ze weg, de dieven?”

„O jongen, laat me niet opnieuw beginnen te lachen,”
riep de veldwachter. „Wat jullie gezien hebt, was het
licht, waarmee Lina jullie liep te zoeken. Ze dacht, dat
jullie je verstopt hadden.”

„Maar je zou toch niet meer naar ons huis komen, Lina?”
zei Karel met neergeslagen ogen.

„Ja,” antwoordde de vrouw, „dat had ik ook afge-
sproken. Maar ik had rust noch duur. Kom, dacht ik, ik
ga toch maar even kijken, of de kinderen naar bed ge-

gaan zijn. En of alles goed gesloten is. Ik had ook een sleutel van de achterdeur, dus ik kon er altijd in."

„En toen vond je de vogels gevlogen."

„Ja," snikte Lina weer, „en die bedjes waren zo leeg. Ik dacht, dat de kinderen misschien meegenomen waren."

„Hoor me dat nou eens aan," lachte de veldwachter. „'t Lijkt wel, of we in een rovershol wonen, in plaats van in Nieuwdorp."

Lina schrok opeens.

„Maar waar is Inge?"

Toen lachte de veldwachter niet meer.

„Dat is waar ook. Inge is gevallen. Trijntje zei, dat 't wel los zou lopen, maar je kunt toch nooit weten."

„Ook dat nog," zuchtte Lina. „Ik weet me geen raad, als het erg is met het kind. Was ik toch maar hier gebleven."

„Nee Lina, 't was mijn schuld, ik had niet uit mogen gaan," zei Karel.

„Ja, laten we daar nou later maar eens over babbelen," zei de veldwachter. „Nu gaan we eerst naar Trijntje toe. Die zal ook wel nieuwsgierig zijn, of we de rovers gepakt hebben. Wacht, laten we dien linnen klapstoel meenemen, daar kunnen we een draagbaar van maken voor 't kleine meisje, als 't soms nodig is."

Ze liepen 't bos door en vonden Trijntje nog zitten wachten. Het oudje was verkleumd van de kou, want ze had haar wollen doek over Inge gelegd. Maar doodstil zat ze en hield het hoofd van het slapende meisje in haar schoot. Met een paar woorden vertelde de veldwachter, waarom er licht was geweest in het huis van mijnheer Blijdenstein en Trijntje was erg blij, dat de angst van de kinderen geen grond had gehad.

Het was maar goed, dat Inge op den stoel naar huis vervoerd kon worden. Lina en de veldwachter droegen haar. Voetje voor voetje ging het door het donkere bos.

Voorop liep Karel met de lantaren en achteraan liep oude Trijntje te klappertanden.

„Wat zullen we nu doen, als we haar thuis gebracht hebben?” vroeg de veldwachter. „Zouden we den dokter halen of . . . ?”

Hij maakte zijn zin niet af. Ze waren aan den rand van het bos gekomen en twee koplampen van een auto draaiden juist van de andere richting het huis om.

„Gelukkig, daar zijn de ouders,” riep de veldwachter.

„En dat is een pak van mijn hart,” zuchtte Trijntje.

„Meneer en mevrouw, wat zullen ze toch wel zeggen?” bibberde Lina.

Karel zei niets. Die was niet zo erg blij, toen hij die grote lampen zag. 't Leek wel, of hij in twee vurige ogen keek, die hem dreigden: „Ziezo, mannetje, nou kan je je vader vertellen hoe kranig jij je belofte gehouden hebt.”

Karel lag in bed. Hij gooide zich om en om en kon den slaap maar niet vatten. En toch hadden vader en moeder goede berichten over oma meegebracht. De dokter had gezegd, dat oma weer beter kon worden.

Neen, Karel was zo bezorgd over zijn zusje. Wat was het stil beneden in huis. Zouden vader en moeder ook al naar bed zijn gegaan? De dokter was nog geweest voor Inge. Wat zou hij gezegd hebben? Zou het heel erg zijn met Inge?

Hij durfde niet roepen om het te vragen. Zou vader erg boos geweest zijn? Zo vreemd strak had hij gekeken.

„Ga jij maar naar bed,” had hij gezegd, toen Karel 't nele verhaal gedaan had. „Ik weet nu, dat ik een jongen heb, op wien ik niet kan rekenen. Over je straf zal ik nog wel eens nadenken.”

Vaders ogen hadden daarna zo bedroefd gestaan.

En moeder?

Och, wat was moeder vreselijk geschrokken, toen ze Inge

daar zo stil en zo wit op de draagbaar had zien liggen. Wat leek de pret van den helen lampionoptocht en die prijs nu onbeduidend vergeleken met deze narigheid. Karel lag te wachten en te wachten op moeder. Maar zij kwam niet. Eindelijk viel hij in slaap en droomde van rovers, die met lampions achter oude Trijntje aanliepen. En toen moeder eindelijk kwam, droomde hij juist hardop. Hij riep: „Trijntje, Trijntje, lopen, lopen.” Moeder legde haar hand op zijn voorhoofd. „Zo'n jongen toch,” zei ze zacht, „zo'n jongen toch.”

6. KAREL PRAAT MET TRIJNTJE EN MET VADER.

Dit kannetje stroop moet naar den mulder. Zet het „maar rechtop in de mand. En deze zak met boodschappen is voor vrouw Arends. Kan je 't wel dragen allemaal?”

Karel tilde de rieten boodschappenmand eens op en stak er zijn arm door.

„'t Zal wel gaan, Lina. Mag ik eerst even naar Trijntje toe?”

„Als je terugkomt, jongen. Ze slaapt nu. Morgen zal ze wel weer een uurtje op mogen staan.”

Karel stapte met de mand aan zijn arm weg. Al een hele week had hij boodschappen rondgebracht voor Trijntje. Lina hielp in het winkeltje en werd door mevrouw Blijdenstein voor haar hulp betaald. Ja, zo moesten ze allemaal een handje uitsteken om Trijntje door de narigheid heen te helpen. Want de kou, waarmee het oudje in bed lag, had ze gevat op dien vreselijken avond, toen Inge in het bos lag.

Zijn zusje kon niet helpen. Die lag met een verstuikten enkel thuis in de serre. Gelukkig was er aan haar hoofd

Karel stapte weg en wuifde nog even.

niets gekwetst. Neen, gevaarlijk was het niet, maar wat had ze al een pijn geleden aan haar voet.

Ziezo, hier was hij bij den mulder. Teun Romeny, die met Piet van den mulder uit een raampje van den molen keek, wenkte hem.

„Kom je met ons spelen?”

„Neen, Karel is kruideniersbediende geworden bij Trijntje Spoor,” plaagde Piet. „Twee el stroop en een paar meter suiker alsjeblieft.”

Karel stapte weg en wuifde nog even, ten teken dat hij niet kwaad was.

Laat ze maar lachen, die jongens. Zij wisten niet, dat het zijn schuld was, dat Trijntje daar zo lag.

Een half uur later zat hij voor de bedstede van het oude

vrouwtje. Zij streek haar haren eens glad onder het ge-
haakte mutsje en probeerde rechttop te gaan zitten.

Karel stapelde vlug wat kussens achter haar rug.

„Dank je wel, jongen,” zei ze. „Laat Lina, als ze uit den
winkel komt, je wat lekkers geven en ga dan maar gauw
naar huis.”

Karel schudde het hoofd.

„’t Is thuis zo naar, Trijntje. Moeder en vader zijn zo stil
tegen me.”

Trijntje, die nu wel precies wist, hoe de vork in den steel
zat, vroeg: „Hoe komt dat, jongen? Denken je vader en
moeder misschien, dat je geen berouw hebt over het ge-
beurde van dien avond?”

„Maar ik vind het wel naar, dat Inge zo gevallen is en
dat u ziek geworden bent.”

„Ja,” knikte het vrouwtje, „dus dan heb je er spijt van.
Maar heb je ook berouw? Is het een groot verdriet voor
je, dat je ongehoorzaam geweest bent aan je vader, dus
ook aan den Heere Jezus? En vind je het heel erg, dat je
het vertrouwen van je ouders verspeeld hebt? Denk
daar eens over na.”

Karel nam afscheid en dwaalde over de heide naar huis.

Hij dacht over de dingen, die Trijntje hem gezegd had.

Toen hij in het bos kwam, bleef hij staan op de plek, waar
Inge gelegen had. Wat lag daar voor een gekleurd
papier? Och, dat was de lampion. Vies en verfomfaaid
lag die daar en vlak erbij lag het etui, ook al vies en
doorweekt. Hij zou het nooit meer met plezier kunnen
gebruiken. Er waren zulke nare herinneringen aan ver-
bonden.

Toen hij het bos uitkwam, stond vader klaar om weg te
rijden. Even keek hij naar Karel’s mistroostige gezicht,
dan wenkte hij hem.

„Heb je soms zin om mee te rijden, jongen? Ik moet even
naar de stad.”

Karel liet zich geen tweemaal vragen. Met een sprongetje zat hij naast vader.

Een helen tijd reden ze zonder iets te zeggen. Karel keek naar vaders sterke handen, die het stuurrad vasthielden. Zou hij zijn wang tegen vaders arm durven leggen? 't Was of hij gedwongen werd het te doen.

„Vader.”

Pats.... Daar stond die grote auto opeens stil. Vader nam Karel's handen in de zijne.

„Wat is er, kereltje, wat heb je me te zeggen?”

Wat Karel te zeggen had? Zo veel, zo veel. Maar hij zei zo weinig.

Vader tilde Karel's hoofd op en keek hem diep in de ogen.

Toen was het niet meer nodig, dat Karel veel zei.

In zijn ogen las vader het berouw, waarover Trijntje gesproken had.

„Kan ik je nu weer vertrouwen, mijn jongen?”

„Nooit zal ik u weer bedriegen, Vader.”

„Dat kan je niet zeker weten, mijn jongen,” zei vader zacht. „Je kunt alleen den Heere Jezus vragen. Hij je helpen wil, deze nieuwe belofte te houden.”

Hij zweeg even, dan vervolgde hij: „Straf krijg je niet meer. Inge's pijn en Trijntje's ziekte zijn — hoop ik — genoeg straf voor je geweest.”

„Nou,” zuchtte Karel uit den grond van zijn hart.

De auto gleed weer verder.

Hè, wat leek alles nu anders. Thuis zou ook alles nu weer fijn worden. Hij zou met moeder praten en met Inge.

Zo licht als een veertje voelde hij zich, nu vader weer goed op hem was.

Mijnheer Blijdenstein keek naar het gezicht naast hem, dat weer straalde.

Zo'n jongen toch!

INHOUD

	Blz.
1. Trijntje Spoor. Karel's belofte	3
2. Naar het feest in het dorp	9
3. Karel's ongehoorzaamheid	12
4. In het bos. Inbrekers in huis?	17
5. Wat de veldwachter vond	21
6. Karel praat met Trijntje en met Vader	27